

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.668 van 19 april 2002
in de zaak A. 105.259/XIV-4797.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat R. JESPERS,
 kantoor houdende te 2100 DEURNE-ANTWERPEN,
 Sint-Rochusstraat 59

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 28 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DAHMANI die, loco Advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX beweert de Somalische nationaliteit te hebben. Zij komt op 22 januari 2001 in België binnen waar zij zich op 23 januari 2001 vluchteling verklaart.

1.2. Op 25 januari 2001 wordt aan verzoekster een beslissing betekend van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 4 mei 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 25 januari 2001. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt :

“Betrokkene werd verhoord op 20 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is. Betrokkene stelde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Afgooye en clanloos te zijn aangezien ze in een weeshuis opgroeide. Bij het begin van de oorlog verliet betrokkene het weeshuis en trok ze in bij één van de personeelsleden in Afgooye. In 1993 werd betrokkene bij een aanval door de militie van Aideed op de stad, samen met een aantal andere meisjes meegenomen en opgesloten in één van hun kampen in Mogadishu. Daar moest betrokkene werken, werd ze regelmatig geslagen en verkracht door verschillende militieleden, tengevolge waarvan haar oudste dochter geboren werd. Vanaf 1994 leefde ze min of meer als vrouw van één van de militieleden, R.I., van wie ze later nog twee kinderen kreeg in het kamp. In 2000 vertelde betrokkene haar man echter dat ze niet langer op die manier wou verder leven, waarop hij akkoord

ging haar te helpen om het land te verlaten. In december 2000 bracht hij betrokkene naar een busstation in Mogadishu, vanwaar ze per bus naar Ethiopië vertrok. De kinderen bleven achter bij hun vader in Mogadishu. Na een rit van ongeveer 7 dagen kwam betrokkene begin 2001 aan in Dire Dawa (Ethiopië), vanwaar ze per trein verder reisde naar Addis Abeba. Daar contacteerde betrokkene een familielid van R. I., die de verdere reis van betrokkene organiseerde. In januari 2001 reisde betrokkene met een vliegtuig van een onbekende maatschappij in het gezelschap van haar begeleider F. I.1 met verschillende tussenlandingen naar een onbekend land, van waaruit ze per trein verder reisden naar België. Op 23 januari 2001 vroeg betrokkene in ons land asiel aan. Vooreerst kan betrokkene het niet aannemelijk maken dat zij afkomstig is van Mogadishu, dat zij in Afgooye zou zijn opgegroeid, en dat zij de Somalische nationaliteit zou bezitten. Zo kent betrokkene de betekenis van de Somalische vlag niet, kan ze behalve Kismayo, dat ze niet kan situeren in het land, slechts drie Somalische steden opnoemen die allen in het Noorden van Somalië gelegen zijn, zou er volgens betrokkene één rivier stromen in Somalië maar weet ze niet waar, en kan ze geen clans opnoemen behalve Hawiye en Darod, waarvan ze respectievelijk geen en slechts één subclan kan noemen (zie pagina's 2, 3 en 4 van het verhoorverslag van het interview voor het Commissariaat-generaal). Betrokkene kan evenmin zeggen wanneer precies en hoe lang de troepen van de U.N. in Somalië aanwezig waren (cfr. p. 4 van datzelfde verhoorverslag). Ook de kennis van betrokkene aangaande Afgooye, waar ze tot haar twintigste zou hebben geleefd, is quasi nihil. Betrokkene weet niet in welke provincie de plaats gelegen is, kan geen belangrijke gebouwen opnoemen die er gelegen zijn, weet niet door welke clans de stad voornamelijk wordt bewoond, ze weet niet zeker of er een rivier stroomt in Afgooye, ze kan de baksteenfabriek niet situeren en kent geen enkele plaats gelegen tussen Afgooye en Mogadishu (zie pagina's 2 en 3 van het verhoorverslag van het interview in dringend beroep). Wat Mogadishu betreft is betrokkene niet in staat ook maar één district van de hoofdstad te benoemen, kan ze het kamp waar ze een zevental jaren gevangen zat niet situeren, noch de luchthaven van de stad (ibidem, pagina's 3 en 4).

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas in ernstige mate ondermijnd door een aantal tegenstrijdige verklaringen. Zo beweerde betrokkene in haar verzoekschrift ter ondersteuning van haar dringend beroep (ingediend dd. 29 januari 2001) dat ze ontsnapt was uit het militaire kamp tijdens een overbrenging naar het zuiden, en dat ze nadien twee á drie maanden in Ethiopië had verbleven. Bij het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 25 januari 2001) stelde betrokkene echter dat haar vriend haar zegde dat ze zo niet langer verder kon leven, vervolgens de reis van betrokkene organiseerde waarna hij spoorloos verdween en betrokkene eind december 2000 zou ontsnapt zijn (zie punt 42 van het verhoorverslag), en een drietal weken in Ethiopië zou zijn gebleven (cfr. punt 27 van het verhoorverslag). Voor het Commissariaat-generaal stelde betrokkene echter dat zijzelf haar man zou overtuigd hebben dat ze zo niet verder kon, waarop deze haar zou helpen ontsnappen hebben en sindsdien voor de drie kinderen van betrokkene zou zorgen die achterbleven (zie p. 5 van het verhoorverslag). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had betrokkene nochtans verklaard dat haar oudste dochter bij vrienden in Mogadishu verblijft, en de twee jongere kinderen bij familie van haar man (zie punt 14 van het verhoorverslag). Bij het interview in dringend beroep stelde betrokkene overigens dat ze slechts enkele weken in januari 2001 in Ethiopië zou hebben verbleven (zie p. 5 van het verhoorverslag). Voorts dient te worden opgemerkt dat uit het door betrokkene voorgelegde medisch attest van Dr. D'Halleweyn (dd. 24 januari 2001), over de algemene gezondheidstoestand van betrokkene in verband met haar zwangerschap, blijkt dat het hier om de eerste zwangerschap van betrokkene zou gaan. Dit is in volledige tegenspraak met het verhaal van betrokkene waarin zij stelde in Somalië reeds drie kinderen te hebben gebaard. Bijgevolg ontkracht bovengenoemd medisch attest het asielrelaas van betrokkene.

Het feit dat betrokkene haar verklaringen in de Somalische taal heeft afgelegd vormt geen afdoend bewijs van haar beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens voor een aanzienlijk deel in de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenya (zie 'Ethnologue, Languages of the World', Barbara F. Grimes, USA, 13e editie, Summer Institute of Linguistics), en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat de asielaanvraag van de broer van betrokkene, A. A. (CG 00/27348), eveneens werd afgewezen op basis van bedrieglijkheid.

Hoe dan ook is betrokkene niet in het bezit van enig document dat een controle van haar identiteit en reisweg mogelijk maakt.

Tot slot brengt het verzoekschrift van betrokkene tot instelling van een dringend beroep geen ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 januari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert :

“Eerste middel : Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen. Schending van artikel 149 Grondwet.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Zo getuigt de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal in de eerste plaats van een groot gebrek aan precisie, wat zichtbaar is in de diverse overwegingen, maar het meest in het oog springt in de materieel vaststelbare gegevens.

De gegeven motivering wordt losgemaakt van de reële context van de conflictuele situatie in Somalië.

Inzonderheid wordt op volgende elementen in de motivering van de bestreden beslissing gewezen :

-p.2, al. 1: Verzoekster zou niet aannemelijk maken dat zij afkomstig is van Somalië. Zij zou diverse gegevens over Somalië niet kennen.

Feit is dat ze diverse andere gegevens over Somalië wel kent. Bovendien is het de vraag of uit het niet kennen van bepaalde gegevens kan afgeleid worden dat verzoekster niet van Somalië is. Dergelijke conclusie gaat voorbij aan de persoon van verzoekster. Zij was wees, is amper naar school geweest en is nooit buiten het weeshuis in Afgooye en een beperkte zone in Mogadishu geweest. Met de Westerse logica is het misschien moeilijk te vatten, maar de kennis van het land waar men in opgegroeid is, is voor de persoon van verzoekster effectief beperkt. Bovendien moet men niet meten met Westerse maatstaven, waar in Somalië de communicatiemiddelen van een totaal andere orde zijn dan in het Westen, en dus ook de kennis van de omgeving. De bestreden beslissing maakt hiervan volledig abstractie.

Doorslaggevend is het feit dat verzoekster gehoord werd in de taal van Somalië en de tolk geen enkele opmerking gemaakt heeft dat verzoekster niet met hem zou kunnen

communiqueren. Dit is veel essentiëler dan zich te steunen op de kennis door verzoekster van luchthavens, rivieren en zelfs van de betekenis van de Somalische vlag. Er wordt opgemerkt dat er ter toetsing van haar Somalische afkomst, geen vragen werden gesteld die dichter aanleunen bij de persoonlijkheid van verzoekster, onder meer op het religieuze vlak. Zij vertelt spontaan over de Koran en andere religieuze aspecten die een maatstaf vormen om haar afkomst te onderzoeken.

De bestreden beslissing zegt in al. 3 van p. 2 dat het feit dat ze de Somalische taal spreekt geen afdoend bewijs is van het feit dat ze uit Somalië afkomstig is, omdat deze taal ook in andere landen wordt gesproken. Verzoekster wijst erop dat tussen het Somalisch dat in die landen gesproken wordt er diverse regionale verschillen zijn en de tolk heeft kunnen vaststellen dat zij het Somalisch uit de streek van Afgooye sprak. Er wordt opgemerkt dat tijdens het verhoor hierover geen opmerking werd gemaakt.

-p.2, al.2 : Beweerde tegenstrijdige verklaringen.

Verzoekster heeft een verklaring gegeven voor de beweerde contradicties. De realiteit is zoals in het feitenrelaas vermeld. Zij heeft oorspronkelijk een ander verhaal (ontsnapping bij overbrenging naar het zuiden) opgehangen daar haar begeleider haar gezegd had dit zo te vertellen. Dit is een plausibele verklaring, voor een persoon die totaal geen weet heeft van wat een asielprocedure inhoudt.

-p.2, al.2 : Verhaal over haar 'drie kinderen'.

Verzoekster heeft gesproken over die drie kinderen. Zij heeft nooit gezegd dat dit haar eigen drie natuurlijke kinderen waren, maar dit is mogelijk zo geïnterpreteerd. Daar verzoekster voor deze drie kinderen heeft ingestaan heeft ze die kinderen als haar eigen kinderen behandeld en beschouwd. Haar huidige zwangerschap (inmiddels geboorte) is inderdaad haar eerste eigen kind. Wanneer dieper op deze kwestie was ingegaan tijdens het verhoor zou dit duidelijk zijn geworden. Het is de vraag waarom op dergelijke inderdaad op het eerste zicht grote onduidelijkheid niet is ingegaan.

-p.2, al.4 : de aanvraag van de broer zou ook afgewezen zijn.

Verzoeker (ster) kent het dossier van haar broer niet. Op zich is dit geen afdoend argument. Het is niet omdat de broer zou afgewezen zijn dat het verhaal van verzoekster niet geloofwaardig zou zijn. Enkel op basis van een inhoudelijke vergelijking zouden uit het ene dossier gevolgen voor het andere dossier kunnen getrokken worden, maar bij gebreke aan inhoudelijke argumentatie is dit argument niet aanvaardbaar.”;

2.1.2.1. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij afkomstig is van Mogadishu, dat zij in Afgooye zou zijn opgegroeid, en dat zij de Somalische nationaliteit zou bezitten : verzoekster kent de betekenis niet van de Somalische vlag, ze kan, behalve Kismayo, dat ze niet kan situeren in het land, slechts drie Somalische steden opnoemen die alle in het noorden van Somalië gelegen zijn, er zou volgens haar maar één rivier stromen in Somalië maar ze weet niet waar, en ze kan geen clans opnoemen behalve Hawiye en Darod, waarvan ze respectievelijk geen en slechts één subclan kan noemen, verzoekster kan evenmin zeggen wanneer precies en hoe lang de troepen van de Verenigde Naties in Somalië aanwezig waren, ook de kennis van verzoekster aangaande Afgooye, waar ze tot haar twintigste zou geleefd hebben, is nagenoeg nihil, verzoekster weet niet in welke provincie de plaats gelegen is, ze kan geen belangrijke gebouwen opnoemen die er gelegen zijn, ze weet niet door welke clans de stad voornamelijk wordt bewoond, ze weet niet zeker of er een rivier stroomt in Afgooye, ze kan de baksteenfabriek niet situeren en kent geen enkele plaats gelegen tussen Afgooye en Mogadishu, wat Mogadishu betreft is verzoekster niet in staat ook maar één district van de hoofdstad te benoemen, kan ze het kamp waar ze een zevental jaar gevangen zat niet situeren, noch de luchthaven van de stad; dat verzoekster erop wijst dat ze op veel andere vragen over Somalië wel kon antwoorden; dat ze trouwens is

opgegroeid in een weeshuis in Afgooye en enkel in een beperkte zone van Mogadishu geweest; dat verzoekster nog opmerkt dat ze met de tolk gecommuniceerd heeft in de taal van Somalië en er geen enkele opmerking is geweest hierover; dat er trouwens geen vragen werden gesteld over dingen die nauwer aansluiten bij haar persoonlijkheid, onder meer op religieus vlak; dat verzoekster niet uit het oog mag verliezen dat de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad van State in deze enkel inhoudt dat nagegaan wordt of de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de gegevens van het dossier in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen; dat haar argumenten met betrekking tot de betrokken vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet aantonen dat dit in casu niet gebeurd is; dat het niet aan de Raad van State is uit te maken of de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen andere vragen had moeten stellen; dat op grond van hetgeen verzoekster verklaarde tijdens de interviews, redelijkerwijze kon vastgesteld worden dat verzoekster haar Somalische afkomst niet aannemelijk heeft kunnen maken; dat verzoeksters argumenten in dit verband alleszins niet overtuigen van het tegendeel; dat zij zich beperkt tot het schetsen van externe omstandigheden zonder wezenlijke elementen aan te brengen die de betrokken vaststellingen weerleggen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog vaststelt dat het feit dat verzoekster haar verklaringen in de Somalische taal heeft afgelegd, geen afdoende bewijs vormt voor haar beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens voor een aanzienlijk deel in de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia; dat verzoekster erop wijst dat het Somalisch dat in die verschillende landen gesproken wordt regionale verschillen vertoont; dat de tolk trouwens heeft kunnen vaststellen dat zij het Somalisch uit de streek van Afgooye spreekt; dat verzoeksters argumenten niet aantonen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen buiten alle redelijkheid tot de betrokken vaststelling is gekomen; dat de rol van de tolk beperkt is tot vertalen; dat bovendien deze vaststelling kadert in het geheel van de motieven; dat verzoeksters beweringen in dit verband de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang brengen;

2.1.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas in ernstige mate ondermijnd wordt door een aantal tegenstrijdige verklaringen; dat verzoekster hiertegen inbrengt dat zij inderdaad oorspronkelijk een ander verhaal heeft verteld maar ze dit heeft gedaan omdat haar begeleider dit wou; dat verzoekster dit een plausibele verklaring vindt omdat zij totaal geen weet had van wat een asielprocedure inhoudt; dat verzoekster niet kan gevolgd worden; dat ten eerste dient vastgesteld te worden dat zij geen enkele poging doet de betrokken tegenstrijdige verklaringen te weerleggen : integendeel, verzoekster geeft toe dat ze een andere verhaal vertelde tijdens de procedure; dat ten tweede verzoekster zich beperkt tot het verwijzen naar haar onwetendheid omtrent de asielprocedure; dat dit argument echter nergens opslaat; dat van de kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij

zijn asielmotieven duidelijk en coherent uiteenzet; dat enige voorkennis van de asielprocedure hier geen invloed kan op hebben; dat het feit dat een ander verhaal verteld wordt op de Dienst Vreemdelingenzaken dan op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, enkel te wijten is aan verzoekster zelf;

2.1.2.3. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing opmerkt dat uit het door verzoekster voorgelegde medisch attest van Dr. D'HALLEWEYN, over de algemene gezondheidstoestand van verzoekster in verband met haar zwangerschap, blijkt dat het hier om de eerste zwangerschap van verzoekster zou gaan; dat dit in volledige tegenspraak is met het verhaal van verzoekster waarin zij stelde in Somalië reeds drie kinderen te hebben gebaard; dat bijgevolg bovengenoemd medisch attest het asielrelaas van verzoekster ontkracht; dat verzoekster in dit verband stelt dat zij nooit heeft gezegd dat het haar eigen natuurlijke drie kinderen waren; dat verzoekster voor deze drie kinderen heeft ingestaan en ze als haar eigen kinderen behandeld; dat haar huidige zwangerschap inderdaad haar eerste is; dat verzoekster er nog aan toevoegt dat op deze onduidelijkheid dieper had moeten worden ingegaan tijdens het verhoor; dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 14 van de vragenlijst) de namen van drie kinderen opgaf; dat I. L. zou geboren zijn ten gevolge van een verkrachting, I. A.i en I. M. zouden geboren zijn uit haar huidige relatie; dat tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster expliciet verklaarde ongehuwd te zijn en drie kinderen te hebben, één uit een vorige relatie en twee uit haar huidige relatie, en op dat moment zwanger te zijn van haar vierde kind; dat verzoekster gelijklopende verklaringen aflegde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat verzoekster tijdens dit verhoor geconfronteerd wordt met het feit dat het medisch attest vermeldt dat verzoekster op dat moment voor de eerste keer zwanger was; dat zij daarop antwoordde dat ze haar eerste zwangerschap in België bedoelde; dat verzoeksters argument in het geheel niet vermag deze gegevens te weerleggen in die zin dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar verklaringen buiten alle redelijkheid zou beoordeeld hebben;

2.1.2.4. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing opmerkt dat de asielaanvraag van haar broer eveneens werd afgewezen op basis van bedrieglijkheid; dat verzoekster stelt het dossier van haar broer niet te kennen; dat dit argument niet afdoende is, temeer daar geen inhoudelijke vergelijking werd gemaakt tussen het ene en het andere dossier; dat dit argument de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang brengt; dat deze opmerking van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gelezen en beoordeeld dient te worden in het geheel van de motieven; dat er geen reden is om aan te nemen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht naar dit feit verwees;

2.1.3 Overwegende dat dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing voldoende feitelijk en rechtens relevante elementen bevat die een schending van de motiveringsplicht uitsluiten; dat verzoekster alleszins het tegendeel niet aantoonst; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert :

“Tweede middel: Schending van de Conventie van Genève.

De bestreden beslissing vertrekt niet van de vraag of verzoekster omwille van vrees voor haar veiligheid of leven Somalië is moeten ontvluchten, maar focust enkel en alleen op beweerde contradicties of onjuistheden in haar verklaring.

Er wordt voorbijgegaan aan de gekende terreur van de milities van Aideed tegen delen van de bevolking, en inzonderheid tegenover bepaalde groepen van vrouwen.

Ook het behoren tot een bepaalde sociale groep kan de vrees voor vervolging staven. Verzoekster is van mening dat de Conventie van Genève dan ook geschonden is.”;

2.2.2. Overwegende dat verzoekster een schending van de Conventie van Genève aanvoert : er wordt voorbijgegaan aan de bekende terreur van de milities van Aideed tegen delen van de bevolking, inzonderheid tegenover bepaalde groepen vrouwen; dat de Conventie van Genève geen directe werking heeft; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien april tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.